

AGATHA CHRISTIE

Ν ή Μ;

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **N ή M;**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: N or M?

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2015

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1941. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το κυνήγι των κατασκόπων»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3209-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3210-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ν ή Μ;

Μετάφραση: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

*Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξημέρες
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών*

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Ν ή Μ δημοσιεύτηκε το 1941, πρώτα στις ΗΠΑ και στη συνέχεια στο Ηνωμένο Βασίλειο. Είναι το πρώτο από τα μυθιστορήματα με ήρωες τους Τόμι και Τάπενς στο οποίο παρουσιάζονται να είναι πλέον μεσήλικες – το ζευγάρι αυτό, σε αντίθεση με τον Πουαρό και τη Μις Μαρπλ, «μεγάλωσε» μαζί με την Κρίστι στη διάρκεια της μακράς συγγραφικής καριέρας της.

Η δημοσίευση του βιβλίου κίνησε υποψίες και οδήγησε σε έρευνα της ΜΙ5 για την Άγκαθα Κρίστι. Ο λόγος ήταν ότι ένας από τους χαρακτήρες του έργου ονομάζεται Μπλέτσλι, και οι μυστικές υπηρεσίες φοβήθηκαν πως η Κρίστι είχε κάποιον πληροφοριοδότη μέσα στο Μπλέτσλι Παρκ, το κέντρο αποκρυπτογράφησης που αποτελούσε κρατικό μυστικό υψίστης ασφαλείας (στο Μπλέτσλι Παρκ ο Άλαν Τούρινγκ και η ομάδα του έσπασαν τους κώδικες της γερμανικής κρυπτογραφικής συσκευής Enigma).

Το Ν ή Μ έγινε δεκτό με πολύ ενθουσιώδη σχόλια από την κριτική. Το Times Literary Supplement έγραψε πως «δύσκολα θα έλεγε κανείς πως δεν είναι το καλύτερο έργο της Μις Άγκαθα Κρίστι», ενώ ο Guardian σημείωσε πως «η κυρία Κρίστι αποδεικνύεται πιο ευρηματική από ποτέ».

Το βιβλίο διασκευάστηκε το 2015 για την τηλεοπτική σειρά του BBC One Partners in Crime, στην οποία τους Τόμι και Τάπενς ενσάρκωναν ο Ντέιβιντ Γουάλιαμς και η Τζέσικα Ρέιν.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Τάπενς Μπέρεσφορντ

Μεσόκοπη πλέον η Τάπενς αναπολεί τις περιπέτειες που έζησε μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο κυνηγώντας κατασκόπους. Τώρα, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κανείς δεν αναζητά τις υπηρεσίες της, αλλά εκείνη δε θα μείνει άπρακτη να πλέκει χακί κουκούλες για τους στρατιώτες. Θα αναλάβει δράση, η οποία εκ των υστέρων θα αναγνωριστεί ως ανεκτίμητη από τους ιθύνοντες και για άλλη μια φορά θα συμβάλει στη σωτηρία της πατρίδας.

Τόμι Μπέρεσφορντ

Σύζυγος της Τάπενς. Εκείνος θα σταθεί πιο τυχερός και οι υπηρεσίες του ως ερασιτέχνη κυνηγού κατασκόπων θα θεωρηθούν απαραίτητες από την υπηρεσία. Θα ξεκινήσει το κυνήγι μόνος, αλλά η αγαπημένη του σύζυγος του επιφυλάσσει μερικές εκπλήξεις. Όπως πάντα, θα μπλεχτεί σε περιπέτειες, γιατί η αποστολή είναι δύσκολη και επικίνδυνη και οι εχθροί αμείλικτοι.

Κυρία Περένα

Διευθύνει την πανσιόν με την επωνυμία Σαν Σουσί, η οποία θεωρείται σφηκκοφωλιά κατασκόπων. Δυναμική, έξυπνη, οξύθυμη και μυστηριώδης, κρύβει μυστικά που από την πρώτη στιγμή την καθιστούν ύποπτη στα μάτια του ζευγαριού Μπέρεσφορντ.

Σείλα Περένα

Κόρη της κυρίας Περένα, όμορφη, παρορμητική και κυκλοθυμική. Ερωτευμένη ίσως όχι με τον κατάλληλο άνθρωπο, ψάχνει συμμαχίες ανάμεσα στους ενοίκους της πανσιόν, αλλά δεν πετυχαίνει πάντα αυτό που επιδιώκει. Κρύβει κι εκείνη μυστικά που όμως δεν μπορεί να κρατήσει για πολύ, καθώς ο θυμός και η ορμή της νιότης της την κάνουν να μιλάει πολύ.

Συνταγματάρχης Μπλέτσλι

Τυπικός Άγγλος στρατιωτικός, πολύ πατριώτης, που πάντα ξέρει καλύτερα. Παίζει γκολφ, έχει ενδιαφέρουσες γνωριμίες και αναλαμβάνει να παρουσιάσει τον Τόμι στον κόσμο της περιοχής και να τον ψυχαγωγήσει μακριά από τους πειρασμούς που παραμοεύουν στην πανσιόν.

Κυρία Σπροτ και μικρή Μπέτι Σπροτ

Αγγλίδα, χωρίς ιδιαίτερα προσόντα. Βασική της ασχολία είναι να κυνηγάει τη ζωνηρή μικρή Μπέτι και να προλαβαίνει τις σκανταλιές της. Συναναστρέφεται τις υπόλοιπες κυρίες της πανσιόν, παίζει μπριτζ όχι πολύ προσηλωμένη, αλλά όταν η μικρή της βρίσκεται σε κίνδυνο δε διστάζει να πάρει την κατάσταση στα χέρια της και να επιδείξει αξιοθαύμαστες ικανότητες.

Κυρία Ο'Ρουκ

Ηλικιωμένη Ιρλανδή, με τρομακτικό χαμόγελο. Παρά την πληθωρική της προσωπικότητα, έχει την ικανότητα να εμφανίζεται αθόρυβα, είναι πολύ παρατηρητική και έχει τα μάτια της ανοιχτά. Προκαλεί την περιέργεια των υπόλοιπων ενοίκων όταν ένα βράδυ εμφανίζεται με ένα σφυρί στο χέρι.

Κύριος και κυρία Κέλεϊ

Εκείνος, άρρωστος, υποχόνδριος, απαιτητικός και γκρινιάρης, μεταχειρίζεται τη σύζυγό του σαν νοσοκόμα και υπηρέτρια. Έχει βα-

θιές γνώσεις για τη Γερμανία και τους Γερμανούς, πιστεύει ότι ο πόλεμος θα κρατήσει έξι χρόνια, διαφωνεί με τους χειρισμούς της αγγλικής κυβέρνησης, και δε δέχεται την αντίθετη άποψη με τίποτα. Εκείνη, υπάκουη σύζυγος, άβουλη και τρομαγμένη, χωρίς δική της άποψη. Μοναδική της ασχολία να προλαβαίνει τις επιθυμίες του ασθενούς συζύγου.

Κυρία Μίντον

Ηλικιωμένη κουτσομπόλα, με κύριο ενδιαφέρον τη ζωή των άλλων. Με δυο βελόνες πλεξίματος στα χέρια αναλαμβάνει να διδάξει και την Τάπενς. Ενώ όμως είναι καλή στο πλέξιμο, στο μπριτζ είναι κάτω του μετρίου, και κατορθώνει να εκνευρίζει τους συμπαίκτες της.

Καρλ φον Ντένιμ

Γερμανός υπήκοος που έχει βρει καταφύγιο στην Αγγλία, διωγμένος από την πατρίδα του εξαιτίας των αντιναζιστικών πεποιθήσεών του. Δουλεύει ως χημικός στη χώρα που τον φιλοξενεί, ο έρωτας του χτυπάει την πόρτα, αλλά τον προλαβαίνει η αντικατασκοπία, καθώς λόγω της καταγωγής του είναι πάντα ύποπτος για εχθρικές ενέργειες.

Αντιναύαρχος Χέιντοκ

Ιδιοκτήτης της παρακείμενης βίλας με το όνομα Το Κονάκι του Λαθρέμπορα. Περήφανος για το σπίτι του με την ιδιωτική παραλία, τη δύσκολη πρόσβαση, και το πλούσιο παρελθόν, ξεναγεί τον Τόμι και τον συνταγματάρχη Μπλέτσλι αποκαλύπτοντας όλα τα μυστικά του σπιτιού. Κορδώνεται γιατί βοήθησε στην εξάρθρωση κατασκοπευτικού δικτύου στο οποίο ανήκε το σπίτι.

Ο Τόμι Μπέρεσφορντ μόλις μπήκε στο χολ του διαμερίσματος, έβγαλε το παλτό του, με κάπως ιδιαίτερα αργές κινήσεις, και το κρέμασε προσεκτικά. Το καπέλο του το κρέμασε σ' έναν διπλανό γάντζο.

Ίσιωσε τους ώμους του, φόρεσε ένα αισιόδοξο χαμόγελο και μπήκε στο καθιστικό όπου καθόταν η γυναίκα του κι έπλεκε μια κουκούλα μάλλινη, σε χρώμα χακί.

Βρισκόμαστε στην άνοιξη του 1940.

Η κυρία Μπέρεσφορντ του έριξε μια ματιά και ύστερα βάλθηκε να πλέκει με μεγάλη φούρια. Μετά από λίγο του είπε:

«Τίποτα νέα στην απογευματινή εφημερίδα;»

«Καταφθάνει», είπε ο Τόμι, «ο *Blitzkrieg**. Ζήτω και πάλι ζήτω!

Τα πράγματα στη Γαλλία δεν πάνε καθόλου καλά».

«Η αλήθεια είναι πως σήμερα ζούμε σ' έναν θλιβερό κόσμο», απάντησε η Τάπενς.

Μεσολάβησε μια σιωπή και ύστερα ο Τόμι είπε:

«Λοιπόν; Γιατί δε με ρωτάς; Δε χρειάζεται να έχεις και τόσο τακτ».

* Πόλεμος αστραπή ή κεραυνοβόλος πόλεμος ήταν μια πολεμική τακτική που επινόησε και εφάρμοσε ο Γερμανός στρατηγός Χάιντς Γκουντέριαν κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. (Σ.τ.Μ.)

«Το ξέρω», είπε η Τάπενς. «Κάτι στο ενσυνείδητο τακτ είναι εκνευριστικό. Από την άλλη, πάλι, εσύ εκνευρίζεσαι όταν ρωτώ. Και όπως και να 'χει, δε χρειάζεται να σε ρωτήσω. Είσαι ανοικτό βιβλίο».

«Δεν το φαντάστηκα πως δείχνω σαν βρεγμένη γάτα».

«Μα, όχι, αγάπη μου», είπε η Τάπενς. «Μόνο που, πώς να το πω, είχες αναρτήσει μπαίνοντας ένα από τα πιο σπαρακτικά χαμόγελα που έχω δει ποτέ».

«Τόσο χάλια», είπε μ' έναν μορφασμό ο Τόμι.

«Και λίγα λέω! Έλα, πες τα μου όλα. Δεν έκανες τίποτα;»

«Τίποτα. Δε με θέλουν σε κανένα όπλο. Τι να σου πω, Τάπενς, είναι πολύ σκληρό να είσαι σαράντα έξι χρόνων και να σε κάνουν να νιώθεις σαν γερο-ξεκούτης. Στρατός, ναυτικό, αεροπορία, Υπουργείο Εξωτερικών, δεν είχαν παρά μία και μοναδική απάντηση: πολύ μεγάλος. Ίσως αργότερα...»

«Κι εγώ», είπε η Τάπενς, «την ίδια απάντηση πήρα. Δε θέλουν για νοσοκόμες άτομα της ηλικίας μου – ευχαριστούμε πολύ, όχι. Ούτε και για τίποτε άλλο, βέβαια. Προτιμούν να πάρουν ένα αφράτο κοριτσόπουλο, που δεν έχει δει ποτέ μια πληγή και δεν έχει αποστειρώσει ποτέ έναν επίδεσμο, παρά εμένα που εργάστηκα για τρία χρόνια, από το 1915 έως το 1918, σε διάφορες εργασίες όπως αδελφή χειρουργικού θαλάμου και χειρουργείου, ύστερα ως οδηγός φορτηγών οχημάτων και τέλος ως οδηγός στρατηγού. Αυτά και άλλα πολλά και όλα με μεγάλη επιτυχία, καθώς τους διαβεβαίωσα. Και τώρα, να που δεν είμαι πια γι' αυτούς παρά μια κακόμοιρη, ενοχλητική, βαρετή μεσόκοπη που δε θέλει να κάτσει να πλέκει ήσυχα στο σπίτι της, όπως θα όφειλε».

«Κόλαση είναι αυτός ο πόλεμος», είπε σκυθρωπός ο Τόμι.

«Έτσι κι αλλιώς, ο πόλεμος είναι κακό πράγμα», είπε η Τάπενς, «αλλά το να σου απαγορεύουν να έχεις και κάποια συμμετοχή ξεπερνάει τα όρια».

Θέλοντας να την παρηγορήσει ο Τόμι είπε:

«Τουλάχιστον η Ντέμπορα βρήκε δουλειά».

Και η μητέρα της Ντέμπορα είπε:

«Ω, αυτή είναι μια χαρά. Κι επίσης, νομίζω πως θα τα βγάλει πέρα τέλεια. Ωστόσο, Τόμι, εξακολουθώ να πιστεύω ότι θα μπορούσα να επηρεάζω ακόμα την Ντέμπορα».

Ο Τόμι χαμογέλασε.

«Δε νομίζω πως θα το ήθελε».

«Οι κόρες», είπε η Τάπενς, «είναι μεγάλος μπελάς. Ειδικά όταν θέλουν να σου κάνουν τις ευγενικές».

«Ο τρόπος», μουρμούρισε ο Τόμι, «με τον οποίο ο γιος μας ο Ντέρεκ αναφέρεται σε μένα είναι, μερικές φορές, δύσκολο να τον καταπιείς. Έχει εκείνη την έκφραση “ο καημένος ο πατέρας” στο μάτι, που σε κάνει λιώμα».

«Στην πραγματικότητα», είπε η Τάπενς, «παρόλο που τα παιδιά μας είναι αξιολάτρευτα, είναι και εντελώς εξοργιστικά».

Όμως, τα μάτια του Τόμι και της Τάπενς είχαν γεμίσει τρυφερότητα και μόνο με την αναφορά στα δίδυμα παιδιά τους, τον Ντέρεκ και την Ντέμπορα.

«Σκέφτομαι», είπε ο Τόμι, «πως οι άνθρωποι έχουν μια δυσκολία να παραδεχτούν πως είναι πια μεσόκοποι και πως δεν είναι πια άξιοι για τίποτα».

Η Τάπενς ξεφύσισε με οργή, τίναξε τα σγουρά μαύρα μαλλιά της και πέταξε με ορμή το χακί κουβάρι από την ποδιά της.

«Εμείς δεν είμαστε άξιοι για τίποτα; *Εμείς*; Ή μήπως όλοι οι άλλοι κάνουν σαν να μην είμαστε άξιοι; Πού και πού κι εγώ σκέφτομαι πως δεν αξίζουμε».

«Μάλλον έτσι θα είναι».

«Ίσως. Πάντως, όπως και να το κάνουμε, κάποτε νιώσαμε σημαντικοί. Και τώρα αρχίζω να νιώθω σαν όλα αυτά να μην έγιναν ποτέ. Μα πώς δεν έγιναν, Τόμι; Δεν είναι αλήθεια πως σε χτύπησαν κάποτε στο κεφάλι και σε απήγαγαν Γερμανοί πράκτορες; Δεν είναι αλήθεια ότι κάποτε ξεσκεπάσαμε έναν επικίνδυνο εγκληματία που εγώ μάλιστα τον συνέλαβα; Δεν είναι αλήθεια πως σώσαμε μια κοπέλα και σημαντικά απόρρητα έγγραφα, κι

ότι μας ευχαρίστησε με ευγνωμοσύνη η χώρα, Εμάς! Εσένα κι εμένα! Τους απεχθείς και ανεπιθύμητους Τόμι Μπέρεσφορντ και Τάπενς Μπέρεσφορντ».

«Έλα τώρα, αγάπη μου, μην εξάπτεσαι. Δεν ωφελεί σε τίποτα όλο αυτό».

«Κι όμως», είπε η Τάπενς καταπίνοντας έναν λυγμό, «με έχει απογοητεύσει ο κύριος Κάρτερ μας».

«Μας έστειλε ένα πολύ ευγενικό γράμμα».

«Δεν έκανε όμως κάτι. Δε μας άφησε ούτε καν να ελπίζουμε».

«Καλά τώρα, αφού το ξέρεις πως είναι κι αυτός εκτός. Σαν κι εμάς. Έχει γεράσει. Μένει στη Σκοτία και ψαρεύει».

«Θα μπορούσαν», είπε με νοσταλγία στη φωνή της, η Τάπενς, «να μας δώσουν κάτι στην Υπηρεσία Πληροφοριών».

«Ίσως να μην μπορούσαμε», είπε ο Τόμι. «Ίσως τώρα πια να μην έχουμε τα κότσια».

«Δεν ξέρω», είπε η Τάπενς. «Νιώθει κανείς ίδιος αλλά ίσως όταν έρχεται η στιγμή...»

Αναστέναξε και είπε:

«Εύχομαι να βρούμε μια κάποια δουλειά. Είναι δράμα να έχεις τόσο πολύ χρόνο στη διάθεσή σου για να σκέφτεσαι».

Τα μάτια της έπεσαν για λίγο στη φωτογραφία ενός πολύ νέου άντρα με στολή αεροπόρου, που είχε το ίδιο πλατύ χαμόγελο με τον Τόμι.

Ο Τόμι είπε:

«Για έναν άντρα, τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα. Μια γυναίκα μπορεί, στο κάτω-κάτω, να πλέξει ή να κάνει δέματα για τους στρατιώτες και να βοηθάει στις καντίνες».

Η Τάπενς είπε:

«Για μετά είκοσι χρόνια θα μου πήγαιναν μια χαρά όλα αυτά. Προς το παρόν, δεν είμαι αρκετά ηλικιωμένη ώστε να με ικανοποιούν. Δε μου κάνει καμιά όρεξη κανένα απ' όλα αυτά».

Ακούστηκε να χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Η Τάπενς σηκώθηκε. Το διαμέρισμα δε διέθετε υπηρεσία.

Άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε απέναντι σ' έναν ευρύτερνο άντρα μ' ένα μεγάλο ξανθό μουστάκι κι ένα χαρωπό ροδομάγουλο πρόσωπο.

Της έριξε μια γρήγορη ερευνητική ματιά ενώ ταυτόχρονα ρωτούσε με μια ευχάριστη φωνή:

«Είστε η κυρία Μπέρεσφορντ;»

«Ναι».

«Ονομάζομαι Γκραντ. Είμαι φίλος του λόρδου Ίσθαμπτον. Μου πρότεινε να έρθω να σας βρω, εσάς και τον άντρα σας».

«Πολύ ωραία. Περάστε».

Η Τάπενς τον οδήγησε στο καθιστικό.

«Ο άντρας μου, εεε, λοχαγέ...»

«Κύριος».

«Ο κύριος Γκραντ. Είναι φίλος του κυρίου Καρ— ε του λόρδου Ίσθαμπτον».

Το παλιό *nom de guerre* του αρχηγού των Μυστικών Υπηρεσιών τής ερχόταν πιο αυθόρμητα στο στόμα παρά το αληθινό όνομα του παλιού τους φίλου.

Πέρασαν λίγα λεπτά συζητώντας μεταξύ τους με κέφι καθώς ο Γκραντ αποδείχτηκε γοητευτικός και άνετος άνθρωπος.

Σε λίγο η Τάπενς βγήκε από το δωμάτιο και σε λίγα λεπτά γύρισε φέρνοντας σέρι και ποτήρια.

Αφού πέρασε λίγη ώρα κι έγινε μια παύση, ο κύριος Γκραντ είπε στον Τόμι.

«Έμαθα ότι ψάχνετε για δουλειά, Μπέρεσφορντ».

Τα μάτια του Τόμι έλαμψαν από ενθουσιασμό.

«Ναι, πράγματι. Μήπως εννοείτε ότι...»

Ο Γκραντ γέλασε και έγενεψε αρνητικά.

«Μπα, τίποτα το σπουδαίο. Όχι, φοβούμαι πως αυτά τα έχουν αφήσει για νεαρούς δραστήριους άντρες ή για όσους ασχολήθηκαν με αυτά επί χρόνια. Τα μόνα, δυστυχώς, που μπορώ να σας προτείνω είναι μάλλον ανιαρά. Δουλειές γραφείου. Συμπλήρωση εντύπων, δακτυλογράφηση, αρχειοθέτηση, κάτι τέτοιες δουλειές».

Η λάμψη έσβησε από το πρόσωπο του Τόμι.

«Μάλιστα, κατάλαβα!»

Ο Γκραντ θέλησε να τον εμψυχώσει.

«Ε πάντως, είναι καλύτερα από το τίποτα. Ελάτε όμως, όπως και να 'χει, κάποια μέρα στο γραφείο μου. Στο Υπουργείο Πληροφοριών. Γραφείο 22. Κάτι θα σας βρούμε».

Χτύπησε το τηλέφωνο και η Τάπενς σήκωσε το ακουστικό.

«Εμπρός, ναι, τι;» Ακουγόταν μια τσιριχτή αναστατωμένη φωνή από την άλλη μεριά. Το ύφος της Τάπενς είχε αλλάξει. «Πότε; Ποπό! Τι μου λέτε, μα και βέβαια, έρχομαι αμέσως...»

Έβαλε το ακουστικό στη θέση του και είπε στον Τόμι:

«Η Μορίν ήταν».

«Το φαντάστηκα, αναγνώρισα τη φωνή της».

Η Τάπενς εξήγησε στα βιαστικά:

«Λυπάμαι πάρα πολύ, κύριε Γκραντ, αλλά πρέπει να πάω σ' αυτή τη φίλη μου. Έχει πέσει κι έχει στραμπουλήξει τον αστράγαλό της και είναι μόνη στο σπίτι της με το κοριτσάκι της που είναι πολύ μικρό, οπότε πρέπει να πάω ως εκεί και να δω τι θα κάνω γι' αυτήν και να βρω κάποιον να έρθει και να τη φροντίζει. Και πάλι σας ζητώ συγγνώμη».

«Μα τι λέτε, κυρία Μπέρεσφορντ; Κατανού απολύτως».

Η Τάπενς του χαμογέλασε, άρπαξε ένα παλτό που βρισκόταν πάνω σ' έναν καναπέ, το φόρεσε και βγήκε έξω βιαστικά χτυπώντας την εξώπορτα.

Ο Τόμι έβαλε άλλο ένα σέρι στο ποτήρι του επισκέπτη του.

«Καθίστε λίγο ακόμη», είπε.

«Σας ευχαριστώ», είπε παίρνοντας το ποτήρι. Ήπιε για λίγο σιωπηλός και ύστερα είπε: «Κατά κάποιον τρόπο, ξέρετε, αυτή η ανάγκη της γυναίκας σας να απουσιάζει είναι μια ευτυχής συγκυρία. Κερδίζουμε χρόνο».

Ο Τόμι τον κοίταξε με έκπληξη.

«Δεν καταλαβαίνω».

Ο Γκραντ ξεκίνησε να λέει κάπως εμπιστευτικά:

«Ξέρετε, Μπέρεσφορντ, όταν θα ερχόσασταν στο Υπουργείο, είχα αναλάβει την υποχρέωση να σας κάνω μια πρόταση».

Το πρόσωπο του Τόμι άρχισε να ξαναβρίσκει τα χρώματά του.

«Μη μου πείτε...» είπε.

Ο Γκραντ έγνεψε καταφατικά.

«Σας πρότεινε ο Ίσθαμπτον», είπε. «Μας είπε πως είσαστε ο πλέον κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά».

Ο Τόμι πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Πείτε μου», είπε.

«Πρόκειται βέβαια για κάτι εντελώς απόρρητο».

Ο Τόμι συγκατένευσε.

«Δεν πρέπει να το γνωρίζει ούτε καν η γυναίκα σας. Καταλάβετε;»

«Εντάξει, αφού το θέτετε έτσι. Αλλά παλιά δουλεύαμε μαζί».

«Ναι, το γνωρίζω. Η πρόταση όμως αυτή αφορά αποκλειστικά και μόνο εσάς».

«Καταλαβαίνω. Εντάξει».

«Φαινομενικά, θα σας δοθεί μια δουλειά γραφείου, όπως είπα πριν, σε έναν κλάδο του Υπουργείου που έχει έδρα στη Σκωτία, μια δήθεν απαγορευμένη ζώνη, όπου η γυναίκα σας δε θα μπορεί να σας συνοδεύσει. Στην πραγματικότητα, θα βρίσκεστε εντελώς αλλού».

Ο Τόμι περίμενε αμίλητος.

«Θα έχετε διαβάσει», είπε ο Γκραντ, «στις εφημερίδες για την Πέμπτη Φάλαγγα, έτσι; Θα γνωρίζετε, χοντρικά βέβαια, τι σημαίνει ο όρος».

Ο Τόμι ψιθύρισε:

«Ο εκ των έσω εχθρός».

«Ακριβώς. Αυτός ο πόλεμος, Μπέρεσφορντ, ξεκίνησε με πνεύμα αισιοδοξίας. Δεν εννοώ βέβαια εκείνους που γνώριζαν την πραγματικότητα —εμάς, που από την αρχή ξέραμε σε ποια περιπέτεια πάμε να μπλεχτούμε—, την αυτάρκεια του εχθρού, την από αέρος δύναμή του, τη μέχρι θανάτου αποφασιστικότητά του, και τη

συντονισμένη και καλοσχεδιασμένη πολεμική μηχανή του. Μιλώ για τον λαό στην πλειονότητά του. Τους καλόκαρδους μπερδεμένους δημοκράτες, αυτούς που πιστεύουν εκείνο που θέλουν να πιστεύουν· πως τάχα μου η Γερμανία θα καταρρεύσει, πως βρίσκεται στα πρόθυρα επανάστασης, πως τα όπλα της είναι τενεκεδένια και πως οι άντρες της είναι τόσο υποσιτισμένοι, που θα πέσουν κάτω προσπαθώντας να βαδίσουν κι ένα σωρό τέτοιες αιδίες. Ευσεβείς πόθοι...

»Ο πόλεμος όμως δεν πήρε αυτή την κατεύθυνση. Άρχισε άσχημα και πήγε χειρότερα. Οι άντρες μας ήταν μια χαρά –οι άντρες στα πεδία των μαχών και στα αεροπλάνα και στα χαρακώματα– υπήρχε όμως κακοδιαχείριση, έλλειψη προετοιμασίας ... ψεγάδια, ίσως, στα προσόντα μας. Δεν τον θέλουμε τον πόλεμο, δεν τον αντιμετωπίσαμε με σοβαρότητα, δεν ήμασταν καλοί στην προετοιμασία του.

»Τα χειρότερα έχουν περάσει. Διορθώσαμε τα λάθη μας, και σιγά σιγά βάζουμε τους κατάλληλους ανθρώπους στις κατάλληλες θέσεις. Έχουμε αρχίσει να διαχειριζόμαστε τον πόλεμο όπως θα έπρεπε να έχουμε κάνει – και μπορούμε να κερδίσουμε τον πόλεμο, μην αμφιβάλετε περί αυτού, αλλά μόνο αν πρώτα δεν τον χάσουμε. Και ο κίνδυνος να τον χάσουμε δεν έρχεται έξωθεν –από την υπεροχή, δηλαδή, των γερμανικών βομβαρδιστικών ή από την κατάληψη ουδέτερων χωρών ή από τις εξαιρετικής σημασίας βάσεις που διαθέτει– αλλά εκ των έσω. Ο κίνδυνος για μας είναι ο Δούρειος Ίππος, το εντός των τειχών μας ξύλινο άλογο. Η Πέμπτη Φάλαγγα, αν προτιμάτε. Βρίσκεται εδώ, ανάμεσά μας. Άντρες και γυναίκες, κάποιοι απ' αυτούς σε υψηλές θέσεις, κάποιοι άλλοι σε πιο ταπεινές, που όλοι όμως πιστεύουν στα ιδεώδη των Ναζί, έχουν τα πιστεύω των Ναζί και επιθυμούν με πάθος να υποκαταστήσουν με αυτό το σκληρό αποτελεσματικό δόγμα τη συγκεχυμένη, βολική έννοια ελευθερίας των δημοκρατικών μας θεσμών».

Ο Γκραντ έσκυψε προς τα μπρος και είπε, μιλώντας πάντα σ' αυτόν τον ευχάριστο, απαθή τόνο φωνής:

«Κι εμείς δεν ξέρουμε ποιοι είναι...»

Και ο Τόμι είπε: «Μπορούμε, όμως, βέβαια...»

Ο Γκραντ είπε κάπως εκνευρισμένα:

«Αχ ναι, μπορούμε να πιάσουμε στα δίκτυα μας τα μικρόψαρα. Αυτό είναι αρκετά εύκολο. Υπάρχουν όμως οι άλλοι. Τους έχουμε εντοπίσει. Τουλάχιστον δύο έχουν υψηλές θέσεις στο αρχηγείο του Ναυτικού και ξέρουμε ότι ο ένας από αυτούς, τουλάχιστον, θα πρέπει να υπηρετεί στο γραφείο του Αρχηγού του Ναυτικού. Επίσης, ότι άλλοι τρεις ή και περισσότεροι έχουν διεισδύσει στην Αεροπορία, και ότι τουλάχιστον δύο άλλοι ανήκουν στην Υπηρεσία Πληροφοριών και έχουν πρόσβαση στα Απόρρητα. Η διαρροή –διαρροή υψηλού επιπέδου προς τον εχθρό– αυτό μας δείχνει».

Ο Τόμι είπε απογοητευμένος με σαστισμένο το ωραίο του πρόσωπο:

«Μα εγώ σε τι μπορώ να φανώ χρήσιμος; Δεν ξέρω κανέναν από αυτούς τους ανθρώπους».

«Ακριβώς», συμφώνησε ο Γκραντ. «Δε γνωρίζετε κανέναν και ούτε αυτοί σας γνωρίζουν».

Έκανε μια παύση για να αφήσει τον Τόμι να μπει στο νόημα και ύστερα συνέχισε:

«Αυτοί οι άνθρωποι, αυτοί οι υψηλόβαθμοι, γνωρίζουν τους περισσότερους από μας. Δεν υπάρχει περίπτωση να τους κρύψουμε καμιά πληροφορία. Βρέθηκα σε απόγνωση. Πήγα και βρήκα τον Ίσθαμπτον. Έχει αποσυρθεί εντελώς τώρα –είναι άρρωστος– όμως δεν υπάρχει πια ευφυής άνθρωπος από αυτόν. Αυτός σας σκέφτηκε. Πάνε είκοσι χρόνια που δουλέψατε για την υπηρεσία. Τον όνομά σας δεν είναι καθόλου γνωστό. Το πρόσωπό σας είναι άγνωστο. Τι λέτε; Θα αναλάβετε;»

Το χαμόγελο στο πρόσωπο του Τόμι έφτασε ως τ' αυτιά.

«Αν θα αναλάβω λέει; Και βέβαια θα αναλάβω. Αν και δεν καταλαβαίνω τι μπορώ να προσφέρω. Ένας αναθεματισμένος ερασιτέχνης είμαι».

«Μα, αγαπητέ μου Μπέρεσφορντ, αυτό ακριβώς χρειαζόμαστε.

Έναν ερασιτέχνη. Στην περίπτωση μας ο επαγγελματισμός είναι μειονέκτημα. Θα πάρετε τη θέση του καλύτερου που είχαμε και του καλύτερου που θα βρίσκαμε ποτέ».

Ο Τόμι τον κοίταξε ερωτηματικά. Ο Γκραντ ένευσε.

«Ναι. Αυτού που πέθανε την περασμένη Τρίτη στο Σεντ Μπρίτζετ Χόσπιταλ. Τον πάτησε ένα φορτηγό, έζησε λίγες μόνο ώρες. Δυστύχημα είπαν. Όμως δεν ήταν δυστύχημα».

«Μάλιστα, κατάλαβα», είπε αργά ο Τόμι.

Και ο Γκραντ, ήρεμα, συνέχισε.

«Και αυτός είναι ο λόγος που μας κάνει να πιστεύουμε ότι ο Φαρκουχάρ κάτι είχε αρχίσει να ψάχνει, πως, τελικά, είχε βρει μια άκρη. Σίγουρα ο θάνατός του δεν οφείλεται σε δυστύχημα».

Ο Τόμι κοίταξε ερωτηματικά.

Ο Γκραντ συνέχισε:

«Δυστυχώς, δε γνωρίζουμε σχεδόν τίποτα για το τι είχε ανακαλύψει. Ο Φαρκουχάρ ακολουθούσε μεθοδικά το ένα γεγονός μετά το άλλο. Τα περισσότερα από αυτά οδηγούν στο πουθενά». Έκανε μια παύση και συνέχισε: «Λίγα λεπτά πριν πεθάνει, ο Φαρκουχάρ βγήκε από το κώμα. Προσπάθησε τότε να πει κάτι. Είπε το εξής: *Ν ή Μ Σανγκ Σούζι*».

«Δε δείχνει», είπε ο Τόμι, «και πολύ διαφωτιστικό».

Ο Γκραντ χαμογέλασε.

«Είναι λίγο πιο πολύ απ' ό,τι φαντάζεστε. Βλέπετε, Ν ή Μ είναι αρχικά τα οποία έχουμε ακούσει ξανά. Αφορούν τους πιο σημαντικούς και έμπιστους κατασκόπους των Γερμανών. Έχουμε πέσει σε δραστηριότητές τους σε άλλες χώρες και γνωρίζουμε κάτι λίγα γι' αυτούς. Έχουν ως αποστολή να οργανώνουν την Πέμπτη Φάλαγγα στις ξένες χώρες και να ενεργούν ως σύνδεσμοι μεταξύ των χωρών αυτών και της Γερμανίας. Γνωρίζουμε ότι Ν είναι ένας άνδρας και Μ μία γυναίκα. Όλο κι όλο που ξέρουμε γι' αυτούς είναι πως αυτοί οι δυο είναι οι κατάσκοποι που έχουν την απόλυτη εμπιστοσύνη του Χίτλερ και πως σε ένα μήνυμα που καταφέραμε να αποκωδικοποιήσουμε στις αρχές σχεδόν του πολέ-

μου υπήρχε αυτή η φράση: *Προτείνεται ο Ν ή η Μ για την Αγγλία. Πλήρης εξουσιοδότηση...*»

«Καταλαβαίνω. Και ο Φαρκουάρ...»

«Απ' ό,τι εγώ καταλαβαίνω, ο Φαρκουάρ θα πρέπει να έπεσε στα ίχνη του ενός εκ των δύο. Δυστυχώς, δε γνωρίζουμε ποιου. Το Σανγκ Σούζι τώρα ακούγεται πολύ αινιγματικό – ο Φαρκουάρ όμως δεν είχε και τόσο τέλεια προφορά στα γαλλικά! Στην τσέπη του, είχε ένα εισιτήριο επιστροφής από το Λιχάμπτον, το οποίο έχει σημασία. Το Λιχάμπτον βρίσκεται στη νότια ακτή κοντά στο Μπόρνμουθ και στο Τορκί. Εκεί υπάρχουν πολλά ξενοδοχεία και πανδοχεία. Ανάμεσά τους βρίσκεται κι ένα με το όνομα *Σαν Σουσί...*»

«Σανγκ Σούζι... Σαν Σουσί... Κατάλαβα», είπε ο Τόμι.

«Καταλάβατε;»

«Η ιδέα είναι», είπε ο Τόμι, «να πάω κατά κει και να τριγυρίσω».

«Όντως, αυτή είναι η ιδέα».

Ο Τόμι χαμογέλασε πάλι.

«Κάπως ασαφής, έτσι δεν είναι;» ρώτησε. «Δε ξέρω καν τι είναι αυτό που ψάχνω».

«Κι εγώ το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι κι εγώ δεν ξέρω. Επαφίεμαι σ' εσάς».

Ο Τόμι αναστέναξε και όρθωσε το κορμί του.

«Θα προσπαθήσω, αλλά πρέπει να ξέρετε ότι δε διαθέτω και μυαλό ξουράφι».

«Μια χαρά τα καταφέρατε παλιά, έτσι άκουσα τουλάχιστον».

«Μπα, από καθαρή τύχη», είπε βιαστικά ο Τόμι.

«Κι εμείς στην τύχη ποντάρουμε».

Ο Τόμι έμεινε για λίγο σκεφτικός. Ύστερα είπε:

«Και γι' αυτό το μέρος, το Σαν Σουσί...»

Ο Γκραντ ανασήκωσε τους ώμους.

«Μπορεί να αποδειχτεί τελικά “άνθρακες ο θησαυρός”. Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Μπορεί ο Φαρκουάρ να ήθελε να πει άλλα... μια υπόθεση κάνουμε».

«Και το μέρος; Το Λιχάμπτον;»

«Όπως όλα τα μέρη του είδους. Γηραιές κυρίες, γηραιοί στρατιωτικοί, αφεγάδιαστες γεροντοκόρες, ύποπτοι πελάτες, σκοτεινές φυσιognωμίες και κάποιοι αλλοδαποί. Ένας κυκεώνας ανθρώπων, θα έλεγα».

«Και ο Ν ή η Μ ανάμεσά τους;»

«Όχι υποχρεωτικά. Ίσως κάποιος που να έχει επαφή με τον Ν ή τη Μ. Είναι όμως και πιθανό να είναι και οι ίδιοι. Ένα μέρος που περνάει απαρατήρητο, ένα πανδοχείο σε ένα παραλιακό θέρετρο».

«Δεν έχετε καμιά ιδέα αν πρέπει να ψάχνω για άντρα ή για γυναίκα;»

Ο Γκραντ έγενεψε αρνητικά.

Ο Τόμι είπε: «Λοιπόν, δε μου μένει παρά να προσπαθήσω».

«Καλή επιτυχία στις προσπάθειές σας, Μπέρεσφορντ. Και τώρα, οι λεπτομέρειες...»

Μισή ώρα αργότερα, όταν γύρισε η Τάπενς, λαχανιασμένη και γεμάτη περιέργεια, ο Τόμι ήταν μόνος, και σφύριζε καθισμένος σε μια πολυθρόνα, με μια περιέργη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Τάπενς, φορτίζοντας αυτή τη μονολεκτική ερώτηση με έντονο πάθος.

«Λοιπόν», είπε με ένα κάπως αμφίβολο ύφος ο Τόμι, «μου έδωσαν μια δουλειά... ένα είδος δουλειάς».

«Τι είδος;»

Ο Τόμι έκανε μια σχετική γκριμάτσα λέγοντας:

«Δουλειά γραφείου στα πέρατα της Σκοτίας. Μυστική δουλειά ας πούμε, αλλά τίποτα το συναρπαστικό».

«Δουλειά και για τους δυο μας, ή μόνο για σένα;»

«Μόνο για μένα. Δυστυχώς».

«Να σας πάρει και να σας σπκώσει. Πώς γίνεται ο δικός μας κύριος Κάρτερ να είναι τόσο κακός;»

«Φαντάζομαι ότι σε τέτοιες υπηρεσίες διαχωρίζουν τα φύλα.

Για να μη χρειάζεται να έχουν αλλού τον νου τους οι άνθρωποι».

«Πρόκειται για κωδικούς ή για αποκωδικοποίηση; Είναι σαν τη δουλειά της Ντέμπορα; Πρόσεχε, Τόμι, οι άνθρωποι παθαίνουν πράγματα μ' αυτές τις δουλειές, δεν τους πιάνει ύπνος και όλη νύχτα κόβουν βόλτες λέγοντας και ξαναλέγοντας 978345286 ή κάτι παρόμοιο και τελικά παθαίνουν νευρικό κλονισμό και τους στέλνουν στα σπίτια τους».

«Εγώ δε θα πάθω τέτοια».

Σκυθρωπή η Τάπενς του απάντησε:

«Αργά ή γρήγορα θα το πάθεις. Μπορώ να έρθω κι εγώ... όχι για να δουλεύω, ως σύζυγος. Να βάζω τις παντόφλες σου μπροστά στο τζάκι, και να βρίσκεις ένα ζεστό φαγάκι το βράδυ μετά τη δουλειά;»

Ο Τόμι έδειχνε να δυσκολεύεται.

«Λυπάμαι, κυρούλα μου. Αλήθεια λυπάμαι. Καθόλου δε μ' αρέσει να σ' αφήνω...»

«Νιώθεις όμως πως οφείλεις να φύγεις», μουρμούρισε στοχαστικά η Τάπενς.

«Θα μπορούσες», είπε σαν βρεγμένη γάτα ο Τόμι, «να πλέξεις για τον στρατό».

«Να πλέξω;» είπε η Τάπενς. «*Να πλέξω;*»

Και αρπάζοντας τη μάλλινη κουκούλα που έπλεκε την κοπάνησε στο πάτωμα.

«Σιχαίνομαι το πλέξιμο με το χακί μαλλί», είπε η Τάπενς, «και με το μπλε του Ναυτικού και με το μπλε της Αεροπορίας. Εγώ θέλω να πλέκω κόκκινα!»

«Φιλοπόλεμο ακούγεται», είπε ο Τόμι. «Σχεδόν σαν αναφορά στον Blitzkrieg».

Αν και αστειεύτηκε, στην πραγματικότητα ένιωθε πολύ δυστυχισμένος. Η Τάπενς όμως είχε σπαρτιάτικη ψυχή και το έπαιξε γενναία λέγοντας πως και βέβαια έπρεπε ο Τόμι να δεχτεί τη δουλειά και πως *σι' αλήθεια* δεν έπρεπε να στενοχωριέται για κείνη. Πρόσθεσε μάλιστα πως κάτι είχε ακούσει ότι έψαχναν κάποιο άτομο

για να καθαρίζει τον σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Ίσως αυτό να της ταίριαζε καλύτερα.

Ο Τόμι έφυγε για το Αμπερντίν έπειτα από τρεις μέρες. Η Τάπενς πήγε μαζί του στον σταθμό. Τα μάτια της ήταν υγρά και ανοιγόκλεισε κάνα δυο φορές τις βλεφαρίδες της, αλλά κρατήθηκε κι έδειχνε χαρωπή.

Μόνο που καθώς το τρένο έβγαινε από τον σταθμό, και ο Τόμι είδε το δυστυχισμένο προσωπάκι της την ώρα που έφυγε από την αποβάθρα, ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό του. Πόλεμος-ξεπόλεμος, αυτός ένιωσε σαν να εγκατέλειπε την Τάπενς...

Με μεγάλη προσπάθεια κοίταξε να συγκεντρωθεί. Οι διαταγές είναι διαταγές.

Αφού έφτασε κανονικά στη Σκωτία, την άλλη μέρα πήρε το τρένο για το Μάντσεστερ. Την τρίτη ημέρα ένα τρένο τον έφερε στο Λιχάμπτον. Πήγε στο καλύτερο ξενοδοχείο και από την άλλη κιόλας μέρα άρχισε να περιφέρεται και να ελέγχει τα διάφορα ξενοδοχεία και πανδοχεία, να βλέπει δωμάτια και να κάνει ερωτήσεις προκειμένου να κλείσει για πολλές μέρες.

Το Σαν Σουσί ήταν μια βικτοριανής εποχής βίλα σε σκούρο κόκκινο χρώμα, στην πλαγιά ενός λόφου με ωραία θέα στη θάλασσα από τα παράθυρα των επάνω ορόφων. Στο χολ, υπήρχε μια μурωδιά σκόνης και φαγητού και το χαλί ήταν φθαρμένο, όμως η σύγκριση με κάτι αντίστοιχα καταλύματα που είχε επισκεφτεί ο Τόμι ήταν υπέρ του. Έκανε ερωτήσεις στην ιδιοκτήτρια, την κυρία Περένα, στο γραφείο της, ένα μικρό άβολο δωμάτιο μ' ένα μεγάλο τραπέζι σκεπασμένο με ένα σωρό χαρτιά.

Η ίδια η κυρία Περένα ήταν μια μάλλον ατημέλητη γυναίκα, μεσόκοπη, με μια αφάνα σγουρά μαύρα μαλλιά, ένα πρόχειρο μακιγιάζ κι ένα χαμόγελο γεμάτο αυτοπεποίθηση που άφηνε να φανεί μια σειρά κατάλευκων δοντιών.

Ο Τόμι κάτι ψιθύρισε για μια μεγαλύτερή του ξαδέλφη, τη δεσποινίδα Μέντους, που είχε μείνει στο Σαν Σουσί πριν από δυο χρόνια. Η κυρία Περένα θυμόταν πολύ καλά τη δεσποινίδα Μέντους, μια

τόσο αξιαγάπητη ηλικιωμένη κυρία – όχι και τόσο ηλικιωμένη άλλωστε, τόσο δραστήρια και με μεγάλη αίσθηση του χιούμορ.

Ο Τόμι συμφώνησε συγκρατημένα. Ήξερε ότι υπήρχε στ' αλήθεια μια δεσποινίς Μέντους – η Υψηρεσία πρόσεχε πολύ αυτές τις λεπτομέρειες.

Και τι νέα από τη δεσποινίδα Μέντους;

Ο Τόμι εξήγησε με λύπη ότι η δεσποινίς Μέντους δεν υπήρχε πια και η κυρία Περένα έκανε με το στόμα της τους σωστούς για την περίπτωση θορύβους και φόρεσε το ανάλογο ύφος στο πρόσωπό της.

Σε λίγο άρχισε πάλι να μιλάει με ευφράδεια. Είχε, ήταν βέβαιη γ' αυτό, το δωμάτιο που θα άρεσε στον κύριο Μέντους. Με ωραία θέα στη θάλασσα. Πίστευε πως ο κύριος Μέντους είχε δίκιο που ήθελε να απομακρυνθεί από το Λονδίνο. Ήταν τόσο καταθλιπτικό αυτόν τον καιρό, έτσι μάθαινε τουλάχιστον, και φυσικά ύστερα από μια τόσο σοβαρή γρίπη...

Φλυαρώντας πάντοτε, η κυρία Περένα οδήγησε τον Τόμι επάνω και του έδειξε διάφορα δωμάτια. Ανέφερε κι ένα εβδομαδιαίο ποσόν. Ο Τόμι έδειξε να απογοητεύεται. Η κυρία Περένα εξήγησε ότι οι τιμές είχαν αυξηθεί πολύ. Σ' αυτό ο Τόμι αντέταξε πως τα εισοδήματά του είχαν δυστυχώς μειωθεί, κάτι με τη φορολογία, κάτι με το ένα, κάτι με το άλλο...

Η κυρία Περένα αναστέναξε και είπε:

«Αυτός ο απαίσιος πόλεμος...»

Ο Τόμι συμφώνησε και είπε ότι, κατά τη γνώμη του, αυτόν τον τύπο, τον Χίτλερ, θα έπρεπε να τον κρεμάσουν. Ένας τρελός, να τι είναι, ένας τρελός.

Η κυρία Περένα συμφώνησε και είπε ότι με τα δελτία και με τις δυσκολίες που είχαν οι χασάπηδες να βρουν κρέας, σε σημείο πολλές φορές να έχουν κατ' ουσίαν εξαφανιστεί τα νεφρά και το συκώτι, ήταν πολύ δύσκολο να εξασφαλίσεις ένα σωστό πανδοχείο αλλά, χάρη στη συγγένεια του κυρίου Μέντους με τη δεσποινίδα Μέντους, θα του έκανε μια έκπτωση μισής γκινέας.

Ο Τόμι τότε έφυγε λέγοντας ότι θα το ξανασκεφτεί και η κυρία Περένα τον συνόδευσε ως την καγκελόπορτα, μιλώντας όλο και πιο πολύ, και με μια πονηριά όλο και πιο εμφανή, που τον ανησύχησε πολύ. Ήταν υποχρεωμένος να παραδεχτεί πως ήταν μια όμορφη για τον τύπο της γυναίκα. Έπιασε τον εαυτό του να αναρωτιέται ποια να ήταν η εθνικότητά της. Σίγουρα όχι απολύτως Αγγλίδα. Το όνομα έμοιαζε ισπανικό ή πορτογαλικό, αλλά αυτό θα ήταν το όνομα του άντρα της, όχι το δικό της. Σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν Ιρλανδέζα, αν και δεν είχε την προφορά. Είχε όμως τη ζωτάνια και την ενεργητικότητα.

Τελικά, αποφασίστηκε να μετακομίσει ο κύριος Μέντους την επομένη.

Ο Τόμι αποφάσισε να φτάσει στις έξι το απόγευμα. Η κυρία Περένα βγήκε στο χολ για να τον υποδεχτεί, έδωσε μια σειρά εντολές σε σχέση με τις αποσκευές του σε μια υπηρέτρια που έδειχνε σχεδόν ηλίθια, η οποία κάρφωσε με τα μάτια της τον Τόμι ανοίγοντας το στόμα, και ύστερα τον οδήγησε σε αυτό που ονόμαζε σαλόνι.

«Μ' αρέσει να κάνω πάντα τις συστάσεις των καλεσμένων μου», είπε η κυρία Περένα μ' ένα αστραφτερό και αποφασιστικό χαμόγελο προς πέντε ανθρώπους που κοίταζαν καχύποπτα. «Από εδώ ο νεοφερμένος μας, ο κύριος Μέντους, η κυρία Ο'Ρουρκ». Μια ογκώδης γυναίκα, με γουρλωμένα μάτια και έντονη τριχοφυΐα του χαμογέλασε πλατιά.

«Ο συνταγματάρχης Μπλέτσλι». Ο συνταγματάρχης Μπλέτσλι κοίταξε ερευνητικά τον Τόμι και έκανε έναν κοφτό χαιρετισμό με το κεφάλι.

«Ο κύριος Φον Ντένιμ». Ένας νεαρός πολύ σφιγμένος, ξανθός και γαλανομάτης, σηκώθηκε και υποκλίθηκε.

«Η δεσποινίς Μίντον». Μια ηλικιωμένη γυναίκα στολισμένη με χάντρες, που έπλεκε με χακί μαλλί, χαμογέλασε και χαχάνισε.

«Και η κυρία Μπλένκενσοπ».

Έπλεκε κι αυτή. Ένα ατημέλητο σκούρο κεφάλι το οποίο σηκώθηκε από την απόλυτη προσήλωση σε μια χακί κουκούλα.

Ο Τόμι κράτησε την ανάσα του, το δωμάτιο άρχισε να γυρίζει.

Η κυρία Μπλένκενσοπ! Η Τάπενς! Μα το Θεό, αδύνατον κι απίστευτο... η Τάπενς να πλέκει ήρεμα στο σαλόνι του Σαν Σουσί.

Τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά του... με ευγένεια, αδιάφορα, ξένα μάτια.

Τη θαύμασε.

Ήταν η Τάπενς!

*Αν θα αναλάβω, λέει; Και βέβαια θα αναλάβω. Αν και δεν καταλαβαίνω
τι μπορώ να προσφέρω. Ένας αναθεματισμένος ερασιτέχνης είμαι.*

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος μαίνεται. Κι ενώ η RAF κάνει ό,τι μπορεί να αναχαιτίσει τα γερμανικά αεροπλάνα, η Βρετανία αντιμετωπίζει ακόμη έναν κίνδυνο, πιο ύπουλο κι εξίσου σοβαρό με τις βόμβες: τον εκ των έσω εχθρό. Άντρες και γυναίκες που κυκλοφορούν ανενόχλητοι ανάμεσα στους άλλους πολίτες, αλλά στην πραγματικότητα είναι ορκισμένοι Ναζί.

Οι μυστικές υπηρεσίες επιστρατεύουν δυο ανορθόδοξους πράκτορες, τον Τόμι και την Τάπενς Μπέρεσφορντ, για να ξεσκεπάσουν δύο από αυτούς, τους Ν και Μ, που κρύβονται ανάμεσα στους επισκέπτες του παραθαλάσσιου ξενοδοχείου Σαν Σουσί. Ο Τόμι και η Τάπενς δέχονται με ενθουσιασμό – θέλουν εδώ και καιρό να προσφέρουν στην πατρίδα τους και, προς μεγάλη τους απογοήτευση, δεν τους θεωρούν στρατεύσιμους πλέον! Η αποστολή τους, όμως, δε θα είναι περίπτωση. Οι Ν και Μ είναι ικανοί και αποφασισμένοι για όλα. Άλλωστε, έχουν μόλις σκοτώσει τον καλύτερο πράκτορα της Βρετανίας...

2 ΔΙΣΚΕΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3209-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 22891

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ